

Изъ пжтя чичо Стоимень запита Бейрутлиевъ:

— Защо, войводо, не позволи да избиемъ тия псета? Не мислишъ ли, че могатъ да ни издадатъ и да тръгнатъ въ диритѣ ни съ силна войска?

— Не мисля, — отвърна Бейрутлиевъ: — тия турци не бѣха извършили никакво убийство, за да ги накажемъ. Може да се вѣрва, че тѣ ще удържатъ обещанието си. Турцитѣ почитатъ бабаитлика, кавалерството, великодушието. Пъкъ ще ги бѣде и срамъ, ако се узнае, по какъвъ начинъ сме ги пленили. Освенъ това — щѣха ли да се намалятъ турцитѣ, ако ги избиехме. Никога безъ нужда не трѣбва да се прибѣгва до кръвъ.

Слънцето вече залъзваше. На западъ облаци горѣха въ кървави пожари. Вечерни отражения ослѣпително сияеха. Скоро ще се спуснатъ черни сѣнки надъ морната земя. На сѣненъ покой ще се отдаде природата. Мракъ ще прикрие хората, дѣлата имъ и тѣхнитѣ потайни пжтища, за да ги разкрие отново утрешната зора. Нощъ крила спускаше надъ безкрайни горски простори.

Войводата отпусна турчина, отпрати го при другаритѣ му, за да ги развърже.